

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Adversvs Omnia Catabaptistarvm Prava Dogmata Heinrychi Bullingeri lib. IIII

Bullinger, Heinrich

Tigvri, 1535

VD16 B 9759

Quod reditus nos à Christi nomine non separent

urn:nbn:de:hbz:466:1-35433

præbet nobis omnia affatim ad fruendum, ut benefaci-
ant, ut diuites sint bonis operibus, ut faciles sint ad
impartiendum, libenter communicantes, recondentes
sibiſſis fundamentum bonum in posterum, ut adpre-
hendant uitam æternam.

QVOD REDITVS NOS A
Christi nomine non ſeparent.

Quamuis uero abunde ſatis noſtra contra tu-
multuoſos Catabaptiſtas defendimus, uolu-
mus tamen clarioribus testimonijs proba-
re quòd reditus accipere à Christi nomine non ſepa-
ret. Christus Matth. ſeptimo dicit: Quæcunq; uultis ut
uobis faciant homines, uos eadem quoque facite illis.
Huc tota lex & prophete ſpectant. Quæcunq; ergo
huic regule non repugnant, Chriſtianũ nomen nõ adi-
munt, quòd in ſuperioribus luce clarius probatum eſt.
Reditus quum ſine fraude & damno proximi acci-
piuntur, nihil ſit contra hanc regulam: ergo reditus
ſic accipere Chriſtiano nomine non depellit. Cupidi-
tatem radicem omnium malorum eſſe, Paulus teſta-
tur 1. Timoth. 6. Diuitias habere illisq; negotiari, in
ſeſe non eſt malum, niſi cupiditas, fraus, & dolus in-
terueniat aut comitetur. Quum ergo negotijs & con-
tractibus auaritia & dolus abeſt, nihil contra Chri-

A

TRACTATUS

stum committitur. Ita uerbum Christi simplicissime potest sic intelligi, Mutuum date, nihil inde sperantes, scilicet, quod fratrem ledat aut circumueniat, nihil inde sperantes fraudulentum.

Publicanis adeoq; sceneratoribus quum interrogarent quid ipsis faciendum, Ioannes respondet Luc. 3. Ne quid amplius, quam quod constitutum sit ipsis, exigant. Usurarios fuisse publicanos, & qui publica bona ad se raperent ex ethnicorum scriptis satis manifestum sit. Legantur orationes Ciceronis, potissimum ea quæ pro lege Manilia scripsit, & res Asiaticæ &c. De Zachæo & Matthæo ex Euangelij notum est.

Sed quis publicanis istis certum modum, quem non excederent, præscripsit aut constituit, nisi magistratus? Hoc permittit eis uir sanctus Ioannes, qui plus erat quam propheta, nempe Helias præcursor Messie. Quis uero dicet tantum hunc uirum, his, qui de uia salutis interrogabant, illuisse? Qui ergo modum sibi à magistratu pio præscriptum non excedit, nec plus exigit quam equum est, Christianus manet, etiam si non omnes opes suas in uagos quoslibet profundat.

Nec quoslibet ut ethnicos abiecit deus, qui uel paulò maioribus uterentur quam reditus sient, quod de seruitute manifestum sit. Quis enim non uidet multo esse tolerabilius reditus certos & æquos dare de bonis quæ possides liber, quam tota uita alij seruire &

tans

tam grauitè premi? Iam quæro an Christianus sit qui seruos habet, ijsq; ut seruis utitur? Si hoc permittitis, ut permittere necesse est, ubi ergo communio omnium rerum erit? quid uero ad caput Lucae sextum dicetis? Si negatis, urgemus uos manifestis scripturae testimonijs. Nec est quod de mercenarijs operis intelligatis, nõ de seruis, quod speciatim iam suo loco ostendemus.

DE SERVITUTE, ET QVOD
per Euangelium non tollatur.

Seruitus in Cham filio Noë cœpit, qui ob impudens flagitium quo patris uerenda alijs ostendebat, merito à patre maledicitur. Ostendit enim perditum ingenium suum, & prodit petulantiam peccatoris sui, quum petulantissimis oculis spectare potest uerenda patris sui discooperta, à quo natura abhorret: nec solum spectat quæ uelata oportuit, sed insuper cæteris quoq; spectanda ostendit, idq; contra omnem naturam & præceptum dei. Animus ergo ab omni ingenuitate alienus, & in quo omnes affectus malè imperium obtinuerant, merito seruituti mancipatur, & qui se prius uitijs ac sceleribus mancipauerat à patre seruituti iure addicitur. Qui enim seruili sunt ingenio, recte seruiunt. Videmus ergo seruitutem ex peccato ortam, imò peccati pœnam esse, quum antea

Gene. 9^a